

Vždy sledujeme zblízka to, co formuje náš služebnický život: pohyby Pánova Srdce. Z minulého měsíce se zbývá ponořit do oslavených Ran Ježíšových nohou:

Sobota Velikonočního oktávu (a každá sobota doby velikonoční) má spojitost s oslavenou **Ranou Ježíšovy levé nohy** – vyzařující **5. blahoslavenství** milosrdných, neboť jen milosrdenství – milosrdenství Boha – je schopno posbírat všechna srdce, která ještě mohou být posbírána, do tohoto příbytku v Ráně levé nohy! Zde je ukrytá a chráněná nová mladá církev, která se v této Ráně přímo obnovuje, a tak je schopna žít, napájena z jeho Krve v každé době! Je to stále ta samá církev, kterou Kristus založil a která mu vyšla z probodeného boku na kříži – a když jinde skomírá a umírá, jen v Ráně Ježíšovy levé nohy církev žije a obnovuje se! Ježíš chce všechny lidi získat pro nebe, neboť proto ho Otec poslal na svět, aby všechny přivedl Domů – a to také činí: zachraňuje až do svého druhého příchodu i skrze ty, kteří žijí Ranou jeho levé nohy! Čím více dáváme Pánu prostor žít v našich srdcích, tím více se stáváme svědectvím jeho lásky pro všechny! Ty, které bychom rádi viděli v blízkosti Ježíše, ukryvejme do Rány jeho levé nohy: skrze ni se odtud pro všechny „valí“ odpuštění! Také všechny zpovědnice a udělování svátosti smíření jsou ukryty v Ježíšově oslavené Ráně jeho levé nohy: zde je zřídlo a hlubina jeho odpuštění. Skrze nás, živé údy církve, kráčí stále Pánova levá noha po zemi a mnohé sbírá jako do chrámu, a zároveň kam došlápne, živý chrám lásky, živou církev vytváří!

Neděle Velikonočního oktávu (a každá neděle doby velikonoční) má spojitost s oslavenou **Ranou Ježíšovy pravé nohy** – vyzařující **8. blahoslavenství** mučednictví pronásledovaných pro spravedlnost. Tato Rána mučednictví září zelenou vítěznou barvou, neboť je útočištěm vítězů – nekonečně Bohu blízkých, kteří mají v této Ráně své království, svůj domov a Pánovu plnou důvěru. Můžeme se stále odevzdávat do středu světla mučednictví, do záře 8. blahoslavenství, abychom vše v tomto světle prožívali, a tak stále hlouběji do mučednictví vstupovali a radostným mučednictví žili. Jde o Ránu vítězné radosti pro všechny, kteří dokážou toto tajemství pochopit. Ježíšovo vítězství přichází plně viditelně a zjevně nedělního rána – vstává z mrtvých a ukazuje své oslavené Rány. Také my, vždy když v konkrétní situaci vstáváme z mrtvých, ukazujeme své vítězné Rány, které byly dříve neúnosně bolestivé! Vstávání z mrtvých je vždy důvod k nové radosti a hluboké Boží přítomnosti – a Bůh je přítomen tam, kde je radost! Každé umírání, a potom vzkříšení, nás hluboce upevňuje v Ježíšově lásce, v jeho světle, ale především v tom vědomí, že cesta, kterou kráčíme, je správná cesta. Proto nám Pán dává stále umírat a stále vstávat z mrtvých!

S. Luisa Karczubová

* * *

Ze slov papeže Františka: Všichni jsme povoláni „toužit po tom, co je podstatné a prvořadé“ (srv. Petr Faber, *Krátký život, dlouhé cesty*, Refugium, Velehrad 2004, str. 68). Znamená to znovu *pokládat základy* v Ježíši, v jeho životě. Znamená to zřetelně zamítnout pokušení žít pouze pro sebe, potvrdit, že stejně jako Ježíš existujeme pro Otce (srv. *Jan* 6,57), že jako Ježíš musíme žít, abychom sloužili, a nikoli abychom si nechali sloužit (srv. *Mk* 10,45). Znamená to rozumem i vůlí opakovat, že pro náš život postačí Pánova Pascha. Nic dalšího není třeba. Napodobit Ježíše na cestě, kterou se vydal, jak říká Pavel (srv. *Flp* 2,7), a nemít strach o to prosit, protože je to jedno z blahoslavenství: „Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost...“ (*Mt* 5,11) Toto je naše cesta. Nedokážete-li tuto rozmluvu vykonat v srdci, darovat svůj život a s přesvědčením vznést tuto prosbu, nebudete dobře zakořeněni. Strom vyrůstá z kořenů, které nejsou vidět, ale drží všechno. Přestane dávat plody nikoli proto, že má málo větví, nýbrž vyschnou-li kořeny. Mít kořeny znamená mít dobře naroubované srdce, které je v Bohu schopno se rozšířit. Bohu, který je *semper maior*, odpovídá *magis* života, průzračné a pronikavé nadšení, plamen žhnoucí zevnitř, kladná a stále rostoucí tenze, která odmítá každý ústupek. Pokud se srdce nerozšiřuje, zakrňuje. Nezapomeňte na to. Chybí-li růst, chřadne se. Trpělivost potom zraje spolu s nadějí, protože jsou to dvojčata a rostou spolu. Nemějte strach plakat v kontaktu s tvrdými situacemi. Jsou to kapky, jež svlažují a oslazují život. Slzy soucitu očišťují srdce i city.

